

Podmienky lásky

Tí, ktorí sú starší si ešte pamätajú hrôzu vojny a my ostatní vieme z filmov a rozprávání aké to bolo strašné. Nebol čas na lásku. Láska a cit sa vedome potláčali a miesto nich nastupovala tvrdosť, nenávisť a pomsta. Nebolo pre lásku miesto.

Láska, aby sa mohla počať, žiť i prežiť potrebuje živnú pôdu, životné podmienky. Na počiatku bolo všetko stvorené z lásky. Ona bola dôvodom i cieľom, prečo Boh stvoril svet a človeka v ňom. Na začiatku v raji bol čas pre lásku, boli naplnené všetky podmienky, aby mohla žiť i prežiť. Prvý hriech pokazil, otrávil prostredie, živnú pôdu lásky tým, že vniesol do tohto sveta to, čo láske škodí a čo ničí. Bola pýcha, ktorá urobila trhlinu vo vzťahu medzi človekom a Bohom a namiesto lásky nastúpila túžba vyrovnať sa, bojovať a zápasit' o prvenstvo. A odvtedy človek a celé ľudstvo hľadá to, čo sa stratilo na počiatku. Každý z nás a všetci spolu nosíme v sebe túžbu po láske. Hľadáme ju každým dňom. Spievame o nej piesne, vyznávame si ju navzájom a dokazujeme ju svojimi skutkami. Nie vždy ale natrafíme na správnu a opravdivú lásku. Sme aj sklamaní, lebo to čo sa nám javilo ako láska napokon bolo sebecko alebo len odtieň lásky. Keď ju však objavíme a skúsime sme šťastní, na chvíľu, alebo i na trvalo.

Našou prirodzenou túžbou je a snahou má byť, aby láska mala miesto v našom srdci, v našej rodine, obci i národe. Ako jej toto miesto dať, ako jej umožniť, aby mohla žiť, rozvíjať sa a prežiť?

Na prvý pohľad sa to zdá veľmi jednoduché: otvoriť jej srdce, veď po nej túžime, aby prišla a bola medzi nami... Sú mnohí, ktorí tak urobili. Bolo to pred sobášom i po ňom. Ale potom skúsili i zistili v nejednom prípade, že láska, akoby sa stratila, vyhasla, odišla preč. Z krásneho vzťahu sa stával vzťah nepríjemný, ba až surový a zlý.

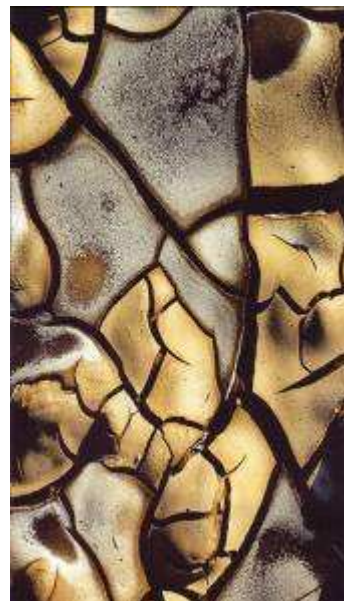
Živnú pôdu pre lásku vytvárame preto tak, že odstraňujeme z nášho srdca i prostredia všetko to, čo láske škodí. V prvom rade naše sebecko. Sebecko je tiež láska, ale tá opačne obrátená. Vidí iba seba a všetko koná len pre seba.

Potom tým, že premáhame zlo, ktoré je schopné lásku zničiť alebo potláčať. Cirkevní učitelia hovoria o siedmych nerestiach, hlavných hriechoch. Tie sú vždy na škodu a záhubu láske. Pýcha ako prvá, tá bola prvá i v raji, ktorá lásku zničila. Ten kto má pýchu nevie mať rád. Táto nečnosť mu nedovolí skloniť sa, prispôbiť, pochopiť a vnímať druhého ako seberovného. Ona ponizuje, pohŕda a zotročuje. Z dvoch, ktorí sa mali radi, alebo by sa mali radi sa stávajú dvaja konkurenti, bojovníci kto z koho. Kto je viac a kto menej. Lakomstvo, nezriadená túžba mať, vlastniť pohltí ľudské srdce i ľudský zrak a cit. Lakomec nevidí žobráka a chudáka vedľa seba, biedneho a núdneho. Smilstvo, najčastejší dôvod rozchodov a civilných rozvodov manželstva. O tom ako láske škodí, najmä tej spečatenej manželskou zmluvou netreba vari ani hovoriť. Závist', ktorá nedopraje nikomu to, čo nemám ja sám. Koľko zla narobí aj v obyčajných susedských vzťahoch. Láska je sama o sebe dobroprajnosť. Závist' nechce dopriať, alebo ešte horšie má sklon zle priať. Obžerstvo, veľmi známa téma v živote konzumných spoločností akou ja i naša. Láska, ktorá je duchovného rozmeru ide síce niekedy ako sa hovorí: „cez žalúdok“, ale bolo by hlúpe myslieť si, že tam je jej cieľ: dobre sa nasýtiť. Skôr naopak, tam kde je človek dobre, ba až moc nasýtený, tam sa veľmi ľahko stáva živočíchom a tí nevedia mať radi. Hnev, ktorý sa v nás neraz ozve a spôsobí rozochvenie nášho vnútra i hlasu veľmi ľahko pokazí i to, čo človek budoval dlhé roky. Ak sa včas nezastaví vždy nejako ublíži. Lenivosť. „Nie kto mi hovorí Pane, Pane vojde do Božieho kráľovstva“ – hovorí náš Pán tým, ktorí majú pekné reči, ale nemajú skutky. Láska nežije z rečí, ale zo skutkov. Z toho, že sa neustále preukazuje a dokazuje. Lenivý má rád seba, svoje pohodlie a to mu bráni pravej, obetavej a nezištnej láske.

Láska, to je niečo živé, krásne a povznášajúce. Kto ju nájde a má v srdci, našiel šťastie a radosť života. Naopak tam, kde láska nemá miesto, tam je tma smútku, šero a čierňava duševnej bolesti a utrpenia.

Stojme vždy na strane lásky a robme všetko preto, aby mala živnú pôdu v našom srdci, rodine, obci i národe. A nezabudnime i v tomto prípade platí, že sú to maličkosti života, jednoduché a drobné skutky, kde ona Láska sa chce zrodiť, žiť, prežiť i prejaviť sa. Buďme bedliví a spytujeme sa sami seba aký priestor jej dávame.

Mário Orbán

*To si ty, Peter.
Chceš byť touto dlažbou,
aby po tebe prechádzali
(idúc pred seba, nevedno
kam),
aby šli tam,
kde vedieš ich nohy,
aby sa priestory
spájali do celku skrze znak,
ktorý pomáha
narodiť sa myšlienke.*

*Chceš byť tým,
ktorý slúži chodidlám –
ako skala ratičkám oviec:
Skala je aj dlažbou
monumentálnej svätyne.
Pastvinou je kríž.*

Úryvok z básne Dlažba.
Karol Wojtyta: V hĺbinách jasu.

Potrebuje viac svätcov než reformátorov

Kto navštívil Rím a putoval aj k Lateránskej bazilike, si možno všimol, že neďaleko tohto obrovského chrámu stojí maličká socha. Pútnici sa často pýtajú, koho zobrazuje. Dá sa vysvetliť, že je to socha svätého Františka Assiského, a aj objasniť, prečo tu stojí.

V čase života svätého Františka (1182 — 1226) Cirkev prežívala vnútornú krízu. Videli a cítili to vtedajší pápež Inocent III. aj mnohí kardináli a biskupi. Uvažovali, ako zamedziť tejto kríze. Ľudské riešenia však nepomáhali. Bolo potrebné, aby zasiahol Boh.

V tom istom čase Pán vnukol mladému, veselému, niekedy až pochabému mladíkovi z Assisi, aby zanechal svet a nasledoval ho v úplnej chudobe. Aby tak opravil jeho dom. Mladík najskôr nerozumel, že ide o Cirkev, a preto začal opravovať blízky kostol. Neskôr však pochopil, že Pán ho volal duchovne budovať Cirkev. A keď pápež vo sne videl, ako pukajú steny Lateránskej baziliky, zároveň videl maličkého človečika, ktorý prišiel a podoprel padajúci chrám. Uvedomil si, že týmto človečikom je zaznávaný svätý František Assiský. Na pamiatku tejto udalosti pri hlavnej rímskej bazilike stojí socha svätca z Assisi.

Môže nás to viesť k ďalšiemu uvažovaniu. Cirkev sa často nachádza v kríze, ale to nie je jej najväčší problém. Najväčším problémom by bolo, keby z nej nevedela vyjsť. Ľudské riešenia a uvažovania pravidelne zlyhávajú. Iba čisto ľudské piliere nemôžu podržať Božie dielo. Mnohokrát máme pripravené „betónové injekcie“ základných dogmatických právd, „lešenia“ nových teologických pohľadov a názorov, nové projekty i kvalitné materiály a nič nepomáha...

Svätý František nás učí, že tu nestačí ľudská sila a ľudské riešenie, že treba Božiu milosť, ktorej musíme byť otvorení, treba vánok svätosti, a nie mudrovanie kritikov a reformátorov. To je to, čo nám najviac chýba. Cirkev to nakoniec vidí, a keď spätne pozoruje svoje dejiny, vie, že jej vždy pomohlo čosi nečakané a zaznávané. Svätý Benedikt schovaný v jaskyni, svätý František a Dominik ukrytí v chudobe a v pokore, svätý Vincent zaujatý službou druhým až do posledného dychu... A mohli by sme menovať ďalších svätcov. Lepšie však bude všimnúť si metódu budovania chrámu, ktorým je Cirkev. Je jednoduchá, a preto prístupná všetkým. Hovorí nám ju sám svätý František: Nesmieme byť múdri a rozumní podľa tela, skôr máme byť jednoduchí, pokorní a čistí. Nikdy nesmieme túžiť dostať sa nad iných, skôr máme byť sluhami a poddanými každému ľudskému stvoreniu kvôli Bohu. A na všetkých, čo takto robia a vytrvajú až do konca, spočinie Pánov Duch a urobí si v nich príbytok...

V dnešnom svete potrebujeme nielen chrámy budované rukou, ale ešte viac príbytky Ducha, ktoré buduje nás Pán svojou milosťou

Marián Bublinc

Nezodpovední

Ľudia si už nie sú navzájom bratmi a sestrami. Sedia za sklom a betónom, ako pod izolačným zvonom, každý chránený vo svojom svete, opustený. Pod chladnou správou zomrel kontakt človeka s človekom, ľudia sú už iba číslami, PIN kódmi v databázach.

Ľudia sa už necítia byť zodpovednými jeden za druhého. Stávajú sa rivalmi, bezohľadne bojujú o čo najväčší kus koláča. Ľudia trpia, mučia ich a vraždia - a milióny na to hľadajú prostredníctvom televízie, akoby išlo o zábavný program.

Zbrojársky priemysel naďalej pracuje na vývoji čoraz modernejších zbrojných systémov. Hoci sa dosiaľ nepoužili, zabíjajú už tým, že sa na ne vynakladajú finančné prostriedky, biedou trpiacich, ktorí zomierajú od hladu. To je globálna korupcia ducha, kolektívne šialenstvo.

Človek, jediný živý tvor na svete, ktorý zabíja svojich vlastných súkmeňovcov.

Phil Bosmans „Z lásky pre teba“

Sväté omše v 32. týždni cezročného obdobia

14.XI.utorok

17.00 +Štefan Krchňák, manž.Magdaléna a deti

15.XI. streda

18.00 + Vendelín Vanák a rodičia

16.XI. štvrtok

7.00 za farníkov

17.XI. piatok

18.00 + Jozef Podhorský (1.výr.)

18.XI. sobota

18.00 + Rudolf Ochaba, manž.Terézia ,rodičia a zať

Upratovanie kostola č.d. 126 -150

19.XI. 33. Nedel'a v Cezročnom období

8.00 + Anton Polák manž.Mária a rodičia

9.15 + Alojz Polakovič (1.výr.)

Liturgický kalendár

13.XI. pondelok	sv. Stanislav Kostka, sv.Anežka Česká
14.XI. utorok	sv.Irmina
15.XI. streda	sv.Albert Veľký, biskup, učiteľ Cirkvi
16.XI. štvrtok	sv.Margita Škótska, sv.Gertrúda, panna
17.XI. piatok	sv.Alžbeta Uhorská, rehoľníčka
18.XI. sobota	Výročie posviacky bazilík sv.Petra a sv.Pavla

Slovo na dnes

**Keď nám niekto lezie na nervy, nemôže za to on,
ale naše nervy.**

Jaroslav Kratka

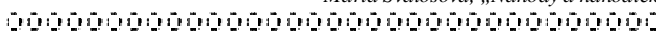

STRETNUTIA MILÉ I NÁROČNÉ

Len čo človek pochopí, že žiadna náhoda neexistuje, otvoria sa mu takmer nekonečné možnosti, príležitosti a šance. Začne svet a každú zdanlivú maličkosť vo svojom živote vnímať úplne inak. Nebude sa už na ne iba útrpne pozerat', začne im rozumieť - začne ich chápať ako osobnú výzvu, ktorú by nemal premárniť, ale zúročiť. Aj tie na prvý pohľad všedné a bezvýznamné udalosti môžu byť veľkou príležitosťou s dosahom na celú večnosť. Stretnem smutného, osamelého človeka a mám na výber. Môžem ho bez záujmu obísť - a prečo nie, ak to bola len náhoda. Taktiež mu však môžem venovať pár minút, pár vľúdnych slov alebo aspoň úsmev a povzbudiť ho. Keby si Boh neželal, aby sme sa stretli, ľahko by to dokázal zariadiť. Ale keď už sme sa stretli, iste si to prial a mal na to nejaký dôvod. Prvé, čo nám asi nápadné je, že si Boh praje, aby sme v jeho mene toho človeka potešili. To nepochybne. Posiela nás ako svojich vyslancov a to je veľký prejav dôvery. Ale je to aj skvelá prihrávka. Bola by večná škoda nespracovať ju! Rovnako ako je večný zisk rozpoznať ju a využiť. U Boha sa nič nestratí. Vždy budú platiť Ježišove slová: „čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili.“ (Mt 25,40)

„Prišiel si ako na zavolanie,“ víta človek v núdzi prichádzajúceho, raduje sa z jeho návštevy a pomoci, a ak je zdvorilý, poďakuje mu. Kto neverí na náhody, nezabudne za réžiu takéhoto stretnutia poďakovať i Bohu. A je známe, že kto ďakuje, dostáva viac, než ten, kto prosí. V živote sú však aj nepríjemné stretnutia, ktoré nás obťažujú a unavujú. Radi by sme sa im vyhli, a keď to nejde, sme netrepezliví a nevlúdni. Kedysi som mala taký problém. Roztrhlo sa s tým hádam vrece. Nedalo sa v pokoji ordinovať, pretože večne vyzváňal telefón. Dvíhala ho sestrička, ale volajúci chceli pani doktoru. Odovzdala mi slúchadlo. Niekoľkokrát po sebe sa v ňom ozvali otázky typu: „Prosím vás, do koľkej tam dnes ste?“ Trepezlivosť mi dochádzala a na tóne môjho hlasu to muselo byť poznať. Dodatočne mi to bolo ľúto, a tak som sa z toho spovedala. Dostala som praktickú radu: „Máš také tie lepiace štítky? Tak si na jeden napíš: Kohože mi Pán Boh po telefóne posiela? - a nalep si to na slúchadlo.“ Fungovalo to skvele, môžem vrelo odporučiť.

Mária Svatošová, „Náhody a náhodičky“

Svätá tvár v Manopelle

Počula som, že Svätý Otec navštívil nejaké pútnické miesto, kde sa uchováva akási šatka s Ježišovou tvárou. Viete niečo o tom? Oslovila ma nedávno jedna naša čitateľka. Musím sa priznať, že donedávna som o tejto posvätej relikvii nepočula. No osvedčený zdroj informácií Res claritatis a časopis Světlo (33 a 34/2006) mi pomohli zodpovedať na otázku čitateľky. Verím, že táto informácia zaujme viacerých čitateľov.

Gizela Ermel v článku s rovnomenným titulkom napísala: Existujú tri artefakty, pre vznik ktorých nemáme nijaké vedecké vysvetlenie. Tilma Panny Márie Guadalupej, Turínske plátno a Obraz Svätej tváre v Manopelle.

Čo sa týka Svätej tváre, ide o extrémne jemný závoj, na ktorom je zobrazená Svätá vár. Obraz má rozmery 17x24 cm a predstavuje Kristovu tvár. Tento obraz má záhadné vlastnosti, ktoré vyvolávajú bezradnosť tých, čo ho doteraz skúmali. Obraz nie je ani namaľovaný, ani utkaný, čo potvrdili aj mikroskopické skúmania. Ani na vláknoch, ani medzi nimi nemožno objaviť nijakú stopu farebnej látky, a to ani pri extrémnom zväčšení, ani pri teste pomocou UV žiarenia, ani inými výskumnými metódami. Celý jemný závoj je akoby opar, a predsa podáva celkom zreteľný obraz mužskej tváre. Farby sa striedajú bez akéhokoľvek odstupňovania tmavého a svetlého odtieňa a rovnako tak sú vedľa seba aj jednotlivé farby. Nikde sa nedá zistiť nijaký ťah štetcom aj keby sa nanášali čo ako jemným štetcom, museli by byť ťahy viditeľné tak na vláknoch osnovy, ako aj na priečných vláknoch. Nič také však na vláknoch nie je

Ak by bol obraz tkaný, potom by jednotlivé vlákna museli byť vopred nafarbené bez prechodu a tónového odstupňovania. To je však celkom nemysliteľné. No je tu ešte niečo: obraz je len na vláknoch osnovy. Je úplne nepredstaviteľné, ako mohol tento obraz vzniknúť: bez akéhokoľvek stupňovania postupujúci farebný reťazec je zachytený len na vláknoch osnovy bez materiálu, ktorý by bol nositeľom zafarbenia. Vedci nemajú ani tušenia, ako mohol tento materiál, jemný ako dych vôbec vzniknúť

Obraz je celkom priehľadný Renzo Allergi, ktorý o ňom písal v časopise Hlasy z Mária Laach hovorí, že prečítal text z knihy, ktorú mu kapucín Antonelli držal za obrazom. Táto absolútna priehľadnosť závoja je na všetkých jeho častiach rovnaká a všetky vlákna si zachovávajú priehľadnosť skla.

Nikde na vláknoch nemožno pozorovať kapilárnu vzĺnavosť. Keby vlákna nasali do seba farbu, nebola by možná priezračnosť závoja.

Ďalšou ohromujúcou skutočnosťou je diafekt obrazu. Farebný obraz možno vidieť na lícnej i rubovej strane závoja. Taký je jemný a priezračný. Dodnes sa vlastne nevie, čo je líce a čo rub. Obraz tváre je na oboch stranách celkom identický, až na to, že raz je orientovaný na pravo a po otočení na ľavo. Keby bol obraz namaľovaný, musel by byť medzi jednotlivými stranami

rozdiel. Pri skúmaní obraz extrémne zväčšili a nedal sa zistiť ani najmenší rozdiel medzi oboma stranami.

Pri osvetlení ultrafialovým žiarením obraz celkom zmizol a vlákna zostali biele. Podobne je to, keď je za obrazom lampa alebo okno. Obraz zmizne a vidíme len biely jemný závoj.

Už pred rokom 1978 urobili vedci experiment a ožiarili obraz tzv. Voodovým svetlom. Je to filtrované UV svetlo vyvolávajúce fluoreskovanie umožňujúce rozlíšiť čisté prirodzene a umele zložky. Kým svetlo svietilo na rám, vyvolávalo jeho intenzívne sfarbenie, ale závoj reagoval akoby priestor v ráme bol úplne prázdny.

Nijakému umelcovi sa nepodarilo obraz napodobniť. Predovšetkým vôbec nebolo možné vyrobiť taký jemný závoj a nijakými farbami sa na prípadnú kópiu nepodarilo naniesť podobný obraz, ako je na originály.

Umelci a vedci dodnes nenašli vysvetlenie. Cirkev sa nevyslovila. Renzo Allergi napísal. „Ako je možné dostať na taký jemný závoj obraz, zostáva tajomstvom.“

Zistilo sa, že tvár zo závoja možno porovnať s tvárou na Turínskom plátne. Obidve sú rovnaké do najmenších podrobností. Rozdiel je len v tom, že na obraze z Manoppellu nie sú viditeľné nijaké rany na čele ani krvácanie, ale na rovnakých miestach ako na turínskom plátne možno zistiť krvné zrazeniny. Táto skutočnosť privádza vedcov k názoru, že obraz predstavuje Kristovu tvár v okamihu zmŕtvychvstania. Sestra Blandina Paschalis z rehole trapistov hovorí: „Rysy tváre sú extrémne jemné tak, ako si predstavujeme oslávené Ježišovo telo.“

V niektorom z nasledujúcich čísle uverejníme preklad článku významného talianskeho publicistu, už spomínaného Renza Allegriho, ktorý v úvode píše, že táto Ježišova tvár nie je veľmi známa, ale jej história je mimoriadna a v poslednom čase o nej vyšlo niekoľko kníh, ktoré sa pokúšajú jej históriu rekonštruovať. O tom však už nabudúce. Na záver ešte skutočnosť, že ctiteľom Ježišovej tváre je aj Svätý Otec Benedikt XVI. a práve preto v lete navštívil kostol bratov kapucínov, ktorí šatku uchovávajú.

Blumentál X.2006

Finis coronat opus

... nakoniec všetko dobre dopadlo. Ťažko chorý sa uzdravil, milenci sa vzali napriek nevôli rodiča, hlúpy študent zmaturoval. Konce ako v rozprávkach.

Za finálnymi úspechmi však nemusia stáť zázraky. Maród jednoducho prestane chodiť k liečiteľom a ide sa kurírovať do nemocnice, slečna oznámi otcovi, že sa vydávať musí, a ako viem, náš vzdelávací systém umožňuje, aby zmaturoval aj debil.

Napriek tomu sú v živote situácie, keď ani tie najlepšie konce k úspechu nevedú.

Inými slovami...

Nie je vždy pravda, že koniec korunuje dielo. Dôkazom je počiatočná chybička, ktorá sa tiahne celým stĺpcom až do samého konca dobre sčítaných čísel.

Max Kašparů "Inými slovami"

Svätý Stanislav Kostka **13.november**

Sv. Stanislav Kostka, rehoľník SJ (* 28. októbra 1550 v Rostkove, Poľsko; † 15. augusta 1568 v Ríme, Taliansko)

Jeho rodina patrila k popredným šľachtickým rodom v Poľsku. V roku 1564 prišiel so svojím bratom na štúdiá do Jezuitského kolégia vo Viedni. Čoskoro požiadala o vstup do rehole jezuitov. Keď ho predstavení nechceli prijať, utiekol a ako žobrák priputoval do Augsburgu a potom do Dillingenu k známemu jezuitovi otcovi Petrovi Kaníziovi. Tento ho poslal do Ríma, kde ho jezuitský generál František de Borja v deň jeho 17. narodenín prijal do rehole. Svojou srdečnou, dobráckou povahou si získal spolubratov. Ukazovala sa pre neho skvelá budúcnosť. Útek však natoľko zhoršil jeho zdravie, že desať mesiacov po prijatí do rehole zomrel v Ríme 15. augusta 1568. Pochovali ho v chráme S. Andrea al Quirinale v Ríme. Blahorečený v roku 1670, svätorečený v roku 1726.

Čo je skúškou pokory?

„Svätuškár! Svätušká!...“, posmieval sa Stanislavovi vychovávateľ aj starší brat za to, že odmietol chodiť s nimi na potulky nočnou Viedňou, kde sa podľa otcovho rozkazu pripravoval na politickú dráhu. Keď mu spoločníci začali brániť v nábožnosti, jednej augustovej noci ušiel z Viedne do Augsburgu k Petrovi Kaníziovi s prosbou o prijatie do rehole jezuitov. Peter si overil pravosť povolania tohto mládenca a prijal ho do noviciátu.

Raz ho poslal do kuchyne a kuchárovi prikázal, aby vyskúšal Stanislava v poslušnosti. Mládenec nič netušil, po niekoľkých pokynoch pri práci obrátil sa kuchár na Stanislava a ďalšieho novica Claudia:

„Chodte a prineste tamtie polená sem!“ a udal aj presný počet. Claudiovi sa to zdalo smiešne málo, preto si naložil poriadnu kopu. Stanislav ho zastavil slovami: „Ak chceme, aby naša poslušnosť bola presná, nesmieme zo svojho bremena nič ubrať, ale ani k nemu nič pridať.“ Potom urobil presne podľa kuchárovho rozkazu.

Sv. Stanislav sa rozhodol, že bude v sebe budovať pokoru, lebo videl, že pýcha mu najviac bráni dosahovať vyššie veci, pre ktoré, ako hovorieval, je stvorený.

Pane, skúšobným kameňom pravej pokory je poslušnosť. Najväčšiu obeť prináša ten, kto skláňa svoju hlavu pod jarmo poslušnosti. To býva najťažšie... a ty mimoriadne žehnáš tých, čo to dokážu.

Ako vyzerá moja poslušnosť? Viem byť pri slovách predstaveného presný, pohotový, ochotný a veselý? Ved' ide aj o moje požehnanie. Amen.

www.kjs.sk/vistuckelisty

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
Vo Vištuku

12.XI.06

12345678901234567890123456789012345667890